

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἡ Κούτρα! Ὅλα τὰ ζητήματα παρεμέρισαν καὶ ἔγειναν δευτερεύοντα, εὐθύς ὡς ὑψώθη εἰς τὸ μέσον προκύπτουσα αἰφνιδίως ἡ κορυφή τοῦ ἐπαράτου καὶ δυσωνύμου λόφου, ἐπιρρίπτουσα σκιὰν καὶ ζόφον εἰς τὴν τέως ἐνδοξον καὶ ἀμείαντον ἐθνικὴν μας ἱστορίαν. Ὅπως μετὰ τὰ ὄργια τῶν συμποσίων ἡκούετο ἄλλοτε ἡ βραγχὴ φωνῆ κράτους ἐπίτηδες τεταγμένου, ὑπενθυμίζοντος τὴν ματαιότητα τῶν ἐπιγείων, οὕτω μετὰ τὴν βοήν καὶ τὸν θόρυβον τῶν ἀλληλοδιαδόχων πανηγύρεων καὶ ἑορτῶν μας, τὸ περιστατικὸν τὸ ἐπισκιάσαν τὴν αἰγλὴν τῶν ἐλληνικῶν ὀπλῶν ἐν ταῖς κατὰ τὰ σύνορα περυσιναῖς συμπλοκαῖς, ὑπενθυμίζον αἰφνης τὸ ὄνειδος καὶ τὴν καταισχύνην τῶσων ἐλλήνων ἀξιοματικῶν καὶ ὀπλιτῶν καὶ τὴν ἀτιμωτικὴν περιαγωγὴν τῆς φουστανέλλας ἀνὰ τὴν Μακεδονίαν, ἐπιβάλλει σιγὴν πένθιμον εἰς τὰς εὐφροσύνας τῶν ἡμερῶν αὐτῶν διαχύσεις, ἡ δὲ ἐβδομὰς τῆς Διακαινησίμου, ἡ παρερχομένη συνήθως ἐν φαιδρότητι καὶ εὐθυμίᾳ, ἀποκτᾷ αἰφνης τὴν στυγνότητα καὶ τὸ πένθος τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος τῶν Παθῶν. Πρὸ τοῦ μεγέθους τοῦ ὀνειδούς, τὸ ὅποιον προκύπτει ἀψιλῆς ἐκ τῶν ἐκτυλισσομένων κατὰ τὴν ἀπαίσιον δίκην ἐπεισοδίων τοῦ ζυφεροῦ ἐκείνου δράματος, σταματᾷ ἡ φιλόγεως διάθεσις καὶ νεκροῦται εἰς τὰ χεῖλη τὸ σκῶμμα, μόνη δὲ ἡ ἀγκυρόκρησις πληροῦ τὴν ψυχὴν καὶ ἡ ἐπιθυμία ὥπως τῆς δικαιοσύνης ἡ αὐστηρότης πατάσσοι τοὺς ἐνόχους οἰοιδήποτε καὶ ἂν ὦσιν, εἴτε καθήνται ἐπὶ τῶν ἐδωλίων τῶν κατηγορουμένων, εἴτε περιφέρονται ἐλεύθεροι, θὰ ἐξαλείψῃ τὸ στίγμα καὶ θὰ διασώσῃ ἀκεραίαν τὴν ὑπόληψιν τοῦ γενναίου ἡμῶν στρατοῦ.

*

Ἐν τούτοις ἰδοὺ καὶ, ὅπερ προκαλεῖ πικρὸν μειδίαμα ἐπὶ τὰ χεῖλη. Ὁ Πηνειὼ ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ στρατοδικείου φέρων τὸ παράσημον τοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτήρος εἰς τὰ στήθη!

Ἡ πράξις τοῦ αὐτοῦ δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς ἐλαφρυντικὴ περίπτωσις, διότι καλλίτερον μέσον ὥπως περάσῃ ἀπὸ μερικῶν ἢ ὀρεξίς τῆς παρασημοφορίας εἰς τὸ ἐξῆς δὲν ὑπάρχει.

*

Τὰ πλῆθος συρρέει ἀμέτρητον κατὰ τὰς συνεδριάσεις τῆς σοβασωτάτης δίκης, μολονότι δὲ ἡ συγκίνησις εἶνε μεγάλη, δὲν λείπουν οὐχ ἥττον ἐνίοτε καὶ αἱ εὐφρεῖς παρατηρήσεις, τὰ σκῶμματα καὶ—τί εἶνε ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά!—τὰ λογοπαίγνια! Προχθὲς πρὸς ὅμιλον ἀκροατῶν λαλῶν τις διίσχυριζετο ὅτι ὁ Πηνειὼ δὲν ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ, διότι διατάξας τὴν παῦσιν τοῦ πυρός εἰς τὴν Κούτραν, ἐπραξε τὸ καθήκον του.

— Διατί; ἠρώτησεν εἰς ἀπορῶν.

— Διότι αὐτὸς ὡς πυροσβέστης, δὲν ἔκαμνεν ἄλλο ὅλη του τὴ ζωὴ παρὰ νὰ σβύνη τὴ φωτιά.

Καὶ τῷ ὄντι ὁ Πηνειὼ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὑπηρέτησεν ὡς ἀξιοματικὸς τοῦ πυροσβεστικοῦ λόχου.

*

Ἐτέρη ἡχὼ ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου.

Μεταξὺ φριττητῶν.

— Μετὰ τὴν δίκην αὐτὴν τῆς Κούτρας, εἶνε ζήτημα ἂν πρέπη νὰ γείνη ἡ παράστασις τοῦ Οἰδίποδος.

— Τί λόγος ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου;
— Πῶς!... ὁ Οἰδίπους δὲν ἦτο υἱὸς τοῦ Αἰῶν;

*

Ἄς ἀναφέρωμεν καὶ μίαν ἡχὴ καθυστερήσασαν τῆς παρελθούσης Μεγάλης Ἑβδομάδος.

Εἰς τῶν ἐμμανῶν ἀντιπολιτευομένων ἀκούων ὅτι κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς ἀναγινώσκονται αἱ Ὠραὶ, ἀναφωνεῖ:

— Βέβαια! μόνον τέτοια ἡμέρα ταιριάζει νὰ διαβάζεται ἡ Ὠρα!

*

Πῶς λησμονοῦνται εὐκολὰ τὰ γεγονότα! Οὐδέποτε ἤλπιζε τις ὅτι τόσον ἐνωρὶς ἐμελλε νὰ ἐπισκία(σ)θῇ ὑπὸ τοῦ χρόνου ἡ ἐνδοξὸς διαγωγὴ τῶν Αὐστριακῶν καὶ ὅτι πρὶν παρέλθῃ ἔτος ἀπὸ τοῦ ἀποκλεισμοῦ, θὰ συνεδέετο ἡ Ἑλλάς μετὰ τῆς Αὐστρίας διὰ φιλικωτάτης ἐμπορικῆς συμβάσεως! Μᾶς διεβεβαίωσεν εἰς τῶν βουλευτῶν ὅτι καθ' ἣν ἡμέραν παρουσιάσθη καὶ ἀνεγνώσθη ἡ σύμβασις, ἡκούσθη μυστηριώδης γόος καὶ ψίθυρος ἐντὸς τοῦ βουλευτηρίου καὶ φωνή τις μόλις ἀκουομένη λέγουσα: «Αὐστριακοὶ! προδόται!» Ἦτο ἡ ὀργισμένη σκιά τοῦ Δουζίνα, ἡτις διεμαρτύρετο.

*

Καὶ μία εἰδησις εὐχάριστος.

Λέγεται ὅτι πρόκειται νὰ παραχωρηθῇ ἡ Κωπαῖς εἰς ἐταιρείαν ἀγγλικήν.

Τὸ ἐλληνικὸν δημόσιον μετὰ παλμῶν ἀγωνίας ἐρωτᾷ:

— Θὰ παραχωρηθῇ ἄρα γε μετ' αὐτῆς καὶ ὁ κ. Σκουλούδης;

*

Παρατηρεῖται ἐκτράχυνσις τις τῶν πρὸς τὴν Γαλλίαν αἰσθημάτων τοῦ κοινοῦ μετὰ τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐλληνογαλλικῆς συμβάσεως, ἐκδηλοῦται δὲ ἡ τοιαύτη μεταβολὴ δι' ἐχθρικῆς καὶ φιλεκδίκου μεταφράσεως γαλλικῶν λέξεων. Λόγου χάριν, πᾶσαι αἱ ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν ὅτι κατὰ πλέει εἰς Πειραιᾶ ὁ γαλλικὸς στόλος, συγκείμενος μεταξὺ τῶν ἄλλων «ὑπὸ τῶν ἀγγελιαφόρων Μιλάνου, Σφᾶξ, Χελιδόνας, Κόνδορος». Τὸ πλοῖον Μιλάνος δὲν καλεῖται οὕτω πρὸς τιμὴν τοῦ βασιλέως τῆς Σερβίας, οὔτε τῆς ὁμωνύμου ἰταλικῆς πόλεως, ἀλλὰ καλεῖται Milan, ὅπερ σημαίνει ἰκτῖνα ἢ ἰκτῖνον, εἶδος ἰέρακος.

*

Περὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ περιπόστου ἱατροῦ κ. Πύρλα ἰδρυομένου συλλόγου «τοῦ λαλεῖν καὶ γράφειν τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν», οὗτινος αἱ ἐργασίαι, ὡς ἀγγέλλεται, ἀρχονται ὅσον οὐπω, θέλομεν γράψαι προσεχῶς ἐν ἐκτάσει. Πρὸς τὸ παρὸν ἀρκούμεθα ν' ἀναφέρωμεν περιστατικόν, ὅπερ ἴσως οἱ πολλοὶ ἀγνοοῦσιν, ὅτι δηλαδή ὁ διαπρεπὴς ἐπιστῆμων ἀνέκαθεν φλεγόμενος ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν, μετέφρασεν ὡς ὁ Μελάγχθων τὸ ὄνομα του εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν. Ἐκαλεῖτο πρότερον Τσακμάκης, τοῦτο δὲ τὸ χυδαῖον καὶ ξενόφωνον ὄνομα μετέβαλεν εἰς τὸ εὐφώνον Πύρλας, ἐκ τοῦ Πῦρ καὶ λάας-λάας, ἴσον λίθος.

Ἄς